

2019/2

I n f o r m a č n í OBČASNÍK

Evropského centra mládeže Břeclav

duben–červen 2019

Činnost spolku v období duben–červen 2019

Účast na krátkodobých zahraničních projektech Erasmus+: Mládež a Europe for Citizens

1. 3.–12. 4. 2019 – Easy Drugs Don't Make Your Life Easy – Rumunsko – 5 účastníků
2. 7.–14. 4. 2019 – Solidarity & Participation of Youth in Small Communities – Španělsko – 2 účastníci
3. 23.–29. 4. 2019 – Future Leaders – Polsko – 3 účastníci
4. 28. 4. – 6. 5. 2019 – Your Job – DIY – Estonsko – 5 účastníků
5. 30. 4. – 6. 5. 2019 – Active Living: Sports in Everyday Comforts – Bulharsko – 5 účastníků
6. 4.–12. 5. 2019 – Critical Thinking Skills – Bulharsko – 3 účastníci
7. 5.–12. 5. 2019 – Raising Quality of Youth Work by Empowering Youth Workers – Turecko – 2 účastnice
8. 6.–13. 5. 2019 – Training of Trainers on Simulation Games – Itálie – 1 účastnice
9. 7.–16. 5. 2019 – WELCOME TO THE HUB – Entrepreneurship and Business Opportunities in Small Urban Areas – Rumunsko – 4 účastníci
10. 13.–17. 5. 2019 – Education for Deeper Social Integration – Španělsko – 2 účastníci
11. 3.–9. 6. 2019 - #GetUpStandUp – Itálie – 2 účastníci
12. 3.–12. 6. 2019 – More Mosaic 4 All – Gruzie – 5 účastníků
13. 3.–13. 6. 2019 – Eco Lifestyle – Slovinsko – 7 účastnic
14. 12.–22. 6. 2019 – Journey to the Identities – Francie – 5 účastníků
15. 15.–22. 6. 2019 – Unity With Diversity and Tolerance – Turecko – 5 účastníků

Přečtěte si také reporty a prohlédněte fotky z těchto projektů na našem [webu!](#)

Na konci května nám na stránkách přibyl 666. projekt. EYCB je prostě pekelně rozjeté! 🔥

Evropský sbor solidarity

a fotky z této ESC na [našem webu](#).

Začátkem jara se v kyperské vesnici Kannavia konal krátkodobý projekt Evropského sboru solidarity (ESC) „The Vintage Project“, na který jsme vyslali dva dobrovolníky (z nichž jeden však ESC opustil z vážných důvodů předčasně). Dobrovolníci se věnovali zkrášlování a úklidu veřejných prostranství ve vsi, kde např. sázeli květiny, sbírali odpadky nebo natírali ploty. Absolvovali také studijní návštěvu a měli možnost poznat různé části ostrova. Přečtěte / prohlédněte si report

Projekty pořádané v ČR

EYCB v dubnu hostilo setkání v rámci rozsáhlého ERASMUS+ KA2 projektu „Education for Deeper Social Integration“, jehož je partnerem. Cílem projektu strategického partnerství je sdílení inspirace v oblasti vzdělávání dospělých osob s určitým znevýhodněním (tělesné postižení, sociální, ekonomické aj. znevýhodnění).

EYCB přivítalo dvanáct pracovníků se znevýhodněními dospělými lidmi z Bulharska, Itálie, Řecka, Slovinska, Španělska a Velké Británie. Ti v rámci školení absolvovali exkurze do místních organizací, které pomáhají sociálně, ekonomicky, zdravotně či jinak znevýhodněným lidem. Navštívili tak pobočku IQ Roma servis v Poštorné, několik pracovišť Oblastní charity Břeclav a inovativní brněnský projekt Housing First podporující začlenění lidí bez domova zpět do společnosti. Projektu se dostalo přijetí i na breclavské radnici, kde místostarosta Mgr. Zemánek představil způsoby, jak se město Břeclav stará o své občany s omezenými příležitostmi. Vedle exkurzí účastníci také sdíleli zkušenosti z vlastní praxe.

Moc děkujeme naší dobrovolnici Danijele Pernek a manželům Keprovým za pomoc s organizačním zajištěním akce.

Obnovit důvěru mladých lidí v politiku a podpořit aktivní participaci a zájem mládeže o veřejné dění je cílem projektu Visegrádského fondu „You(TH) Decide“.

Projekt je pořádán slovenskou organizací Youthfully Yours a EYCB má jako jeho český partner na starosti organizaci lokálních aktivit v ČR.

V květnu jsme tak zorganizovali dva workshopy pro břeclavské středoškolské studenty. V prvním si zopakovali, jak funguje obecní samospráva a dověděli se, jakými způsoby mohou ovlivňovat a sami se aktivně podílet na politickém rozhodování a veřejném životě. Druhý workshop studentům představil fungování a činnost EYCB a také příležitosti, které mládeži k rozvoji aktivního občanství nabízí program ERASMUS+ Mládež. Více o workshopech najdete spolu s fotogalerií [zde](#).

Beseda „Jak na ERASMUS+ (nejen) ve Francii“

Ve spolupráci s Městskou knihovnou Břeclav jsme uspořádali besedu s absolventkou ERASMUS+ pracovní stáže a roční Evropské dobrovolné služby (EVS) Barborou Svobodovou. Ta se s příchozími podělila nejen o své zážitky z obou projektů, ale také poradila, jak se EVS nebo stáže zúčastnit a co by je nemělo při dlouhodobém pobytu v zahraničí překvapit. Akce se konala u příležitosti výročí 15 let od vstupu ČR do EU. Přečtěte si více a podívejte se na fotky na našem [webu](#).

Různé

Skočte do projektů Erasmus+ po hlavě

Kdo by se alespoň jednou v životě nezapojil do některého projektu z rodiny Erasmus+, prohloupil by. Nejedná se jen o klasické výměny studentů mezi dvěma univerzitami, které jsou asi nejznámější, ale spadá sem například i Evropská dobrovolná služba nebo již méně známé výměny mládeže či tréninkové kurzy pro pracovníky s mládeží.

Ale ať už se hodláte vydat jen za hranice na Slovensko, nebo třeba do daleké Asie, první krok je vždycky ten nejtěžší. Sebrat odvahu a skočit! Věřit sám sobě, že se domluví anglicky, zorientují se v jízdách rádech v cizím jazyce, že si v případě potřeby budou umět říci o pomoc, ale i o tom, že se smířím s jinakostí cizokrajné kuchyně a zvyků.

Na svůj první projekt jsem vyrážela, když mi bylo 21 let, a to bylo již celých deset let zpátky. A to hned

jako vedoucí skupiny patnácti pubertáků do Chorvatska. Tehdy ještě nebyly chytré mobily, neexistoval RegioJet ani Flixbus a jediná cesta, jak se ve finančním limitu dalo dostat do Chorvatska, bylo vlakem s šesti přestupy. Sice jsem před tím již něco nacestováno v rámci rodinných dovolených měla, ale vydat se tak daleko sama se skupinou lidí, kteří na mě byli závislí, to bylo něco jiného. Přípravy na cestu pro celou skupinu mi zabraly několik měsíců. A když jsem pak ráno skutečně stála na nádraží a čekala na všechny účastníky výměny mládeže z ČR, nevěděla jsem, jestli by nebylo lepší raději utéci. Ale všichni jsme se sešli a nacpali do zarezervovaných kupé ve vlaku. A musím říci, že jsem měla štěstí na lidičky, protože lepší skupinu jsem si nemohla přát. Byla s nimi sranda, ale také se dalo domluvit na pravidlech chování nebo kdo si co vezme z programu na starost.

Zezačátku byl problém s angličtinou, protože ne všichni měli možnost se rozmluvit v hodinách anglického jazyka na školách. A tak jsem musela zezačátku hodně překládat. Někdy i simultánně, při workshopech či společných aktivitách. Ale tak v polovině výměny se to zlomilo a musím říci, že i ti, co zezačátku nebyli schopni říci anglicky pořádně ani jednu

celou větu, se hezky rozkecali a padaly z nich takové fráze, že jsem se nestačila divit. Samozřejmě angličtina bylo výzvou i pro mě, o tom žádná. Zejména při setkání vedoucích skupin, kteří byli všichni dvakrát starší než já (možná i více) a s angličtinou pracovali denně (nebo ji alespoň slýchávali v televizi a rádiích, protože ve většině ostatních evropských zemích není tak kvalitní dubbing filmů jako u nás). Ale vždycky jsme se nějak dobrali toho, co bylo potřeba sdělit, i když občas nohama a rukama, a to je hlavní.

Další výzvou byl pobyt v samotném Chorvatsku. Projekt se totiž konal formou letního tábora uprostřed lesů ve vnitrozemí nedaleko vesničky Fužine, kam to bylo pěšky přes dvě hodiny chůze a prakticky nic v ní nebylo. Takže když člověk potřeboval něco koupit z osobních věcí, bylo nutné říci někomu z organizátorů, kteří danou věc zajistili při další cestě na nákup pro celý projekt. Což se někdy podobalo vyjednávání mezi politickými stranami, než jsme se všichni shodli na tom, co chceme a kolik kusů. Přičemž jsme při našem dvoutýdenním pobytu narazili na několik kulturních odlišností. Například, že se chorvatsky postel řekne kreveta, takže když si chcete pochutnat na čerstvých krevetách v restauraci, asi se na vás budou dívat divně. Nebo že je zvykem obědovat studené housky s kousky sýra a zeleninou a mít až teplou večeři. Přičemž snídaně se řekne doručak, oběd ručak a večeře večera. Zve-li vás tedy někdo na ručak, nenabízí vám ručník, ale zve vás na jídlo. A obecně bylo zajímavé poznat Chorvaty žijící ve vnitrozemí, a jak se jejich povahy ale i styl života liší od těch, co žijí na pobřeží plném turistického ruchu. Jsou více uzavření, ale také přátelští, protože ostatním lidem více důvěřují a jdou nadšení, když je osloví někdo cizí a zajímá se o jejich kraj. A také si mnohem

více váží přírody, alespoň co bylo vidět, kterou kolem sebe mají, protože vědí, že je to jedna z věcí, která je originální a důležitá a že bez ní by se například lidem za tak malé vesničky, jako je Fužine, žilo hůře, protože by nemohli mít své zahrádky a pěstovat si domácí zeleninu, pomeranče nebo jablka.

Jinak ale nemám pocit, že by se kdokoliv z nás cítil v jiné zemi nebo i v takto mezinárodním prostředí, v jakém jsme byli, společně s Chorvaty, Slovinci a Černohorci, nějak nestandardně. Všichni jsme se zajímali o životy všech ostatních. Samozřejmě nás zajímalo, jak to má každý doma se školou a prací, s koníčky nebo i politikou. Ale v zásadě jsme nenašli žádné diametrální rozdíly, které by nás nějak výrazně odlišovali. Naše každodenní životy naplněné školními i pracovními povinnostmi, úkoly doma i volnočasovými aktivitami se opakovali u všech z nás a my věděli, že to tak bude, i kdybychom přijeli kamkoliv.

Sice jsme cestou zpět měli jeden problém s tím, že jsme nestihli kvůli příliš přečpané uličce vystoupit na vlakové zastávce Wien Neustadt, ale vystoupili jsme až o zastávku později, Hauptbahnhof. Ale měli jsme štěstí, protože se oba naše navazující vlaky v těchto zastávkách potkávali, takže se žádná tragédie nestala. Jinak se nám za celou dobu nic hrozného nestalo a my přijížděli domů plni spokojenosti a nadšení z toho, kdy zase budeme moci někam vyjet.

A to se mi prokázalo v následných deseti letech ještě mnohokrát, že lidé jsou hluboko uvnitř všichni stejní. Že i když třeba neumíme daný jazyk nebo své city vyjádřit, všichni chceme mít kolem sebe svou rodinu a přátele, chceme mít jednu dobrou práci, chceme dělat, co nás baví. A že je jedno, ve které části světa zrovna bydlíme. A když má někdo náhodou zlé úmysly, tak se to velmi brzy ukáže. Ale moje zkušenost ze zemí jako Mexiko, Libanon nebo ruské Sibiře je, že se člověku v nouzi vždy pomoc dostane. Lidé dobré vůle a čistého srdce jsou všude, a tak by byla škoda se za nimi alespoň jednou nevydat.

Proto pokud stále ještě váháte, jestli se vydat na výměnu mládeže, školení pracovníků s mládeží, studijní výměnu nebo Evropskou dobrovolnou službu, skočte do toho po hlavě. Mnohonásobně se vám to vyplatí.

Lada Matyášová

Erasmus projekty jako cesta k sebepoznání a spolupráci

To magické slovo Erasmus jsem znala už na střední škole. Ovšem tehdy bylo zahaleno rouškou tajemství, pod kterou jsem nahlédla až na univerzitě. Byla to jízda. Živě si pamatuji, svou první konzultaci, kterou jsem uvedla slovy „Nevím kam, ale stoprocentně jedu.“ Poté stačilo jít za svým. Studijní Erasmus byl skvělý, ale má spolupráce s EYCB začala až právě po něm.

Jako každý exErasmák, tak i mě popadly po návratové chmury a myšlenky na další pobyty. Zároveň jsem chtěla získat pracovní zkušenosti ještě při škole v Česku a věděla jsem, že rozdvojit se neumím. Začala jsem pátrat po možnosti, jak se stát čas od času Erasmákem tak, aby mě to posouvalo a zároveň abych nemusela na dlouhou dobu opouštět domovinu. Když jsem našla EYCB, chtěla jsem se aktivně zapojit a začala jsem

občas psát články na blog. S psaním článků jsem se začala mnohem více orientovat v českém neziskovém sektoru a krátkodobějších projektech. Chvilí jsem vybírala téma projektu, až jsem narazila na svou první výměnu mládeže v Turecku, jejímž tématem bylo domácí násilí. S odstupem času můžu říct, že tento projekt nebyl zdaleka jeden z nejlepších, ale na účastníky projektu doteď ráda vzpomínám.

Právě spolupráce s ostatními v týmu se mi zalíbila. Uznejte sami, kolikrát jste se dostali do situace, ve které musíte jako tým najít řešení a přitom zjistíte, že polovina nerozumí tématu a druhá umí opravdu jen základy angličtiny? Nebo když jste v týmu, který připomíná soupeření mezi lidskými egy? A co když musíte být kreativní, ačkoliv v dané tématice nejste odborníky? Jak si poradíte?

Výměny mládeže i tréninkové kurzy vnímám jako praktickou školu toho, jak dokážeme pracovat v jakémkoliv týmu lidí s odlišným národnostním, ale i kulturním backgroundem. Je jen na nás, jaká bude naše týmová role. Jestli si přejete být leaderem, nebo se zapojíte až na vyzvání druhých. Tito lidé vás neznají. Několik účastníků se mi svěřilo, že tohle je taky to kouzlo těchto pobytů. Jedete tam s čistým štítem a je na každém, jak k tomu přistoupí.

Po své první výměně jsem už jezdila pouze na tréninkové kurzy, protože jsem se chtěla intenzivněji soustředit na jednotlivá témata projektu. Na jednom z projektu v Portugalsku nás týden učili tvořit samotný projekt. Tohle bylo pro mě nejprínosnější, protože od té doby vnímám

všechny mobility jinou perspektivou. Nejen protože jsem účastník a součást týmu, ale i z toho důvodu, že se chci ponaučit z chyb, které častokrát na projektech vidím. Chybovat je lidské, ale pokud chceme jednou tvořit zase my něco nového pro další generace... Měli bychom se poučit.

Přeji tedy všem, kteří se chystají na jakýkoliv Erasmus, aby si to užili, byli takoví, jak to zrovna cítí (zkusit se má vše) a naučili se pracovat v týmu. Já děkuji EYCB za možnost účastnit se krásných projektů, které mě posunuly nejen osobně ale i profesně mnohem dál, než jsem si na začátku myslela. Doufám, že brzy zase najdu vhodné téma, které mě postupně zformuje do pozice tvůrce kvalitních projektů.

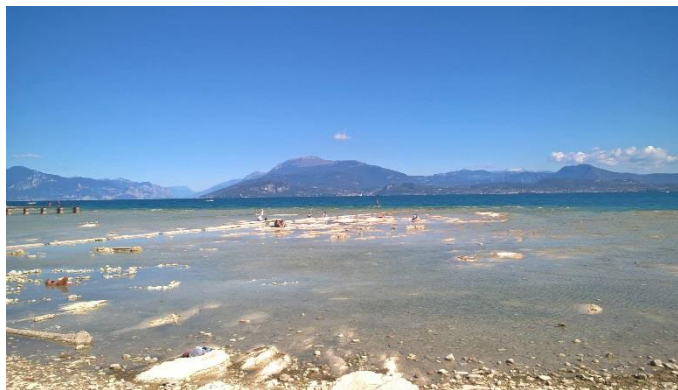
Adéla Kalusová

Proč jet na projekt? Pár důvodů z hloubi mysli i srdce

Uvažuješ o vyjetí na projekt, ale váháš? Chci Ti nabídnout pár důvodů, proč prásknout do bot a jet. A pro případ, že se rozhoduješ spíš srdcem než rozumem, se také podělím o pár osobních zážitků :) Ale popořadě. Takže tedy proč jet?

Získáš nové schopnosti. Programy výměn mládeže a tréninkových kurzů jsou vedeny formou "learning by doing". Nejsou tam přednášky, ale aktivity, v nichž trénuješ všeobecně uplatnitelné dovednosti jako týmová práce, vedení lidí a také specifické dovednosti dle tématu projektu (například vyrábění nových produktů z recyklovaných materiálů). Spíše, než znalosti ti tedy projekty dávají schopnosti, které pak uplatníš v osobním i pracovním životě.

Vylepšíš si nejen angličtinu. Pravděpodobně se naučíš i pár slov či frází v dalších jazycích. A když pak jednou potkáš někoho z Rumunska a popřeješ jim u oběda dobrou chuť rumunsky, bude to minimálně dobrý ice-breaker :)

Rozvineš svoje interpersonální schopnosti. Když žiješ s několika desítkami lidí cca 16 hodin denně 9 dní, chtě nechtě se tak stane. Soužití je zábavné, ale může být i náročné a oba dva póly tě toho spoustu naučí.

Poznáš jiné kultury a najdeš si kamarády z různých zemí. A když pak jedeš třeba do Španělska, víš nejen, jaké místní jídlo si objednat, jak se to vyslovuje a jak se to správně jí. Třeba máš i u koho přespat a zavzpomínat na společné zážitky.

A právě ty zážitky jsou dalším z mnoha důvodů. Nejdou předat, musíš si pro ně jet sám/sma, ale pro ilustraci teď přejdu do osobnější roviny a načrtnu pár útržků, vzpomínek, které jsem si z projektů odvezl já.

... Plavu v jezeře Lago Di Garda v Itálii, kam jsme si zajeli o volném dni. Prožívám zrovna náročnější období v osobním životě, ale chladivý dotek vody v horkém dni a pohled na hory obklopující vodní hladinu mi dávají jasné znamení: život umí být krásný. A po každé bouři vysvitne slunce...

... Chata na samotě kdesi v Dánsku. Večer. Tancuji uprostřed kruhu 46 lidí s dívkou z Jordánska. Je o 40 cm menší než já a naše performance musí vypadat komicky. Všichni kolem tleskají do rytmu a povzbuzují nás. Je to jen jedna ze vzpomínek na dívku, která mi ukázala, že je úplně jedno, jak vzdálené kultury se mohou zdát. Pocit hlubokého porozumění může člověk nalézt s lidmi po celém světě...

... A jeden útržek z předchozích hodin dnešního dne, kdy píšu tento článek. Sedím v Denisových sadech v Brně. Dívám se na krajinu na jih od Brna. Dnes,

v horkém letním dni mi připomíná severní Itálii. Připadám si jako bych seděl na hradbách ve Veroně, kam jsem se měl možnost podívat právě díky projektu. Vedle mě sedí moje nejlepší kamarádka. Sdílíme své životy jako obvykle. Chvíli mlčíme. Napadne mě otázka, co budu psát dnes v článku, o tom, co mi daly Erasmus projekty. A jedna z odpovědí je nasnadě. Sedí vedle mě. Jmenuje se Simča a potkal jsem ji na Erasmus projektu...

Robert Ach-Hübner